

פרשת נצבים – ראשון

(ט) אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם ט אַתּוֹן קִיּמִין יוֹמָא
כֻּלְכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם דִּין פִּלְכוֹן, קָדָם יִי
רְאִשִׁיכֶם שְׁבִיטֵיכֶם זְקִנֵיכֶם אֱלֹהֵכּוֹן: רִישִׁיכוֹן
וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: שְׁבִיטֵיכוֹן, סְבִיכוֹן
וְסֹרִיכוֹן, כָּל, אָנֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

רס"י אַתֶּם נִצָּבִים. מְלִמַּד שְׁכַנְסָם
מֹשֶׁה לִפְנֵי הַקָּב"ה בְּיוֹם מוֹתוֹ לְהַכְנִיסָם בְּבְרִית: רְאִשִׁיכֶם
שְׁבִיטֵיכֶם. רְאִשִׁיכֶם לְשְׁבִיטֵיכֶם: זְקִנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם. הַחֲשׁוֹב
חֲשׁוֹב קוֹדֶם וְאַח"כּ כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל:

(י) טַפְּכֶם נְשִׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר י טַפְלָכוֹן נְשִׁיכוֹן
בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ מֵחֹטֵט עֲצִיךָ וְגִיּוֹרְךָ, דְּבָגוּ מִשְׁרִיתְךָ:
עַד שֵׁאֵב מִיָּמֶיךָ: מִלְקִיט אֶעָךְ, עַד מְלִי
מִיָּךְ.

רס"י מֵחֹטֵט עֲצִיךָ. מְלִמַּד שְׁפָאוּ כְּנַעֲנִים לְהַתְגִּיר בִּימֵי מֹשֶׁה
כְּדֶרֶךְ שְׁפָאוּ גְבַעוֹנִים בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ וְזֶהוּ הָאָמּוֹר בְּגַבְעוֹנִים
וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵמָּה בַּעֲרָמָה וּנְתָנָם מֹשֶׁה חוֹטְבֵי עֲצִים וְשׁוֹאֲבֵי
מִים:

(יא) לְעִבְרֶךָ בְּבְרִית יְהוָה יא לְאַעְלוֹתְךָ, בְּקִימָא
אֱלֹהֶיךָ וּבִאֲלֹתוֹ אֲשֶׁר יְהוָה דִּיִּי אֱלֹהֶךָ וּבְמוֹמְתִיָּה:
אֱלֹהֶיךָ כִּרְתַּת עִמָּךְ הַיּוֹם: דִּיִּי אֱלֹהֶךָ, גָּזַר עִמָּךְ
יוֹמָא דִּין.

רס"י לְעִבְרֶךָ. לְהִיּוֹת עוֹבֵר בְּבְרִית וְלֹא יִתְכַן לְפָרְשׁוֹ כְּמוֹ
לְהַעֲבִירָךְ אֲלֹא כְּמוֹ לַעֲשׂוֹתְכֶם אוֹתָם: לְעִבְרֶךָ בְּבְרִית. דֶּרֶךְ
הַעֲבָרָה כֹּךְ הָיוּ כּוֹרְתֵי בְרִיתוֹת עוֹשִׂין מְחִיצָה מְכָאן וּמְחִיצָה
מְכָאן וְעוֹבְרִים בְּנִתִּיִּים כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הָעֵגֶל אֲשֶׁר כָּרְתוּ לְשָׁנִים
וַיַּעֲבְרוּ בֵּין בְּתָרָיו: